

НИКОЛАЙ ПЕНЯШКИ НЕВЕРОЯТНА ИСТОРИЯ

chitanka.info

Пътят за службата минаваше край икономическия университет. Минавайки край него, често се заглеждах по красивите студентки — бъдещето младо поколение на нацията ни. Сърцето ми тръпнеше от желанието да обладая някоя красавица. Очите ми бяха като ренген и си ги представях в натурален вид.

Стройните им фигури ме пленяваха, а сърцето ми работеше на бързи обороти като бутало на автомобилен двигател. Желаях възможно най-красивата да захапе въдицата. В повечето случаи погледът ми се спираше на една красива и не много висока брюнетка, която окрасяваше душата ми... За мен бе по-красива от Афродита.

Понякога минавах по-рано и заставах на подходящото място. Чаках да мине, за да я видя, и тогава отивах на работа.

За мен най-важното бе да измисля ситуация как да се запозная с тази красива сърна, да привлече не само вниманието, но и любовта ѝ. Задачата, която бях си поставил, бе трудна за осъществяване, но не и невъзможна.

В края на работния ден минах през центъра, с намерението да се отбия в редовното си кафене, да изпия едно питие и да помисля какво да направя относно владетелката на душата ми. Тази вечер непременно трябваше да измисля вариант не само да я впечатля, но и да мисли за мен. Въпреки че не я познавах от многото нелегални срещи, бях вече влюбен до полуда... С нетърпение очаквах изгодния момент за явната ми среща с красавицата...

Цяла нощ не можах да спя, мислейки за нея. Мислех си дали наистина съм влюбен или загубен! Май аз бях захапал въдицата, а не тя?!

Както винаги като щъркел бях кацнал пред университета по-рано, за да я видя, и да изпълня мисията си, с букет рози в ръка. Сгодният момент наближи и тръгнах към нея. Някакъв едър, млад циганин и налетя, издърпа дамската ѝ чанта и хукна. Изтървах цветята в краката ѝ и изтърчах след него. Настигнах мангала, съборих го на земята, извих ръката му и изтъргнах чантата. Подадох я на изплашената красавица.

— Заповядайте! — казах запъхтян, дишайки дълбоко, гледайки я в очите, чакайки отговора ѝ.

— Благодаря Ви ...!

— Виктор се казвам! — подадох цветята — Няма защо!

Бяхме толкова близо един до друг и имах чувството, че очите ни се прегръщаха...! Тези очи като на сърна ме плениха още повече и кацнаха на празното място в съзнанието ми. Чувствах, че не знаех какво да кажа...

— Как да ви се отблагодаря? — попита тя, след като се поуспокои.

— Извинявам се, но трябва да отивам на работа! — отговорих, без да се усетя какво искам.

— Привечер ще ме чакате ли към шест часа пред университета? Държа на това! Венета се казвам — подаде нежната си ръка.

Поех я, приближих устните си към кадифената ѝ кожа.

— Изключително ми е приятно! — казах, като наново потънах в дълбините на очите ѝ.

Какво ли щеше да се случи оттук насетне само съдбата би могла да покаже? В мен се събуди невероятното...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.